



Folklórny súbor Srňan oslávil štyridsiatku

11. jún sa v našej obci niesol v znamení folklóru. Folklórny súbor Srňan totiž oslavoval 40. výročie založenia. Stará kinosála po dlhej dobe opäť praskala vo švíkoch. Na jej pódii sa predstavili všetky srňanské folklórne generácie v slávnostnom programe Dožinky – Svadba.

Vystúpenie bolo spomienkou na všetkých tých, ktorí sa venovali šíreniu ľudových zvykov a tradícií v Hornom Srní. Projekt bol podporený Fondom na podporu umenia prostredníctvom poskytnutia finančných prostriedkov občianskemu združeniu Srňan.

Oprašený hit

V úvode sa predstavili deti z folklórneho krúžku Kamenček, ktorý už dvadsať rokov pôsobí na tunajšej Základnej škole Václava Mítúcha. Zaviedli nás za srňanské humná, kde

práve chlapi tancovali s cepmi, dievčence sa hrali s bábikami, chlapi bojovali za svoju česť a mladé dievky klebetili o mládenkoch. Dožinkový veniec, ktorý spoločne uplietli, odniesli švárnemu srňanskému mládenkovi Jankovi.

A tu sa pred očami divákov začal odvíjať lúboštný príbeh Janka a Hanky, ktorí svoju lásku pred rodičmi priznali práve počas dožinkovej slávnosti. Gazdovi (starostovi obce Jozefovi Húserkovi) tak neostávalo nič iné, len pozvať prítomných na svadbu svojej dcéry Hanky. Za zvuku kostolných zvonov a spevu ženského speváckeho zboru Srňan pod vedením Jozefa Polomského prišiel na pódium svadobný sprievod a začalo sa pravé srňanské veselie, na ktorom nechýbali tradičné žartovné piesne, spoločná modlitba ani trenčiansky a klobúkový tanec. A keď sa sála ponorila do tmy a za blízkoty sviečok a spevu krásnych

svadobných piesní vstúpili na pódium speváčky folklórneho súboru, mnohým naskakovali po tele zimomriavky. Svadobná odobierka bola dojemnou bodkou za celým programom.

Jadro programu tvorilo folklórne pásmo Dožinky, ktoré mal Srňan vo svojom repertoári už v 70. rokoch a vždy malo veľký úspech. Toto pásmo však vzniklo už v povojnovom období a v 60. rokoch ho tancovala aj folklórna skupina pod vedením Cyrila Galka, Antona Varčeka, Ľudovíta Michálik a Augustíny Kebískovej. Tradičné dožinkové piesne si s tanečníkmi pospevovala takmer celá sála. V sobotu pásmo v upravenej verzii zahrli a zatancovali zástupcovia všetkých generácií jubilujúceho súboru. Na harmonike sprevádzal malý harmonikár Romanko Papierník a hudobný sprievod urobila Hornosrňanská dychovka pod vedením Jána Papierníka a ľudovej hudby Jakuba Lišku.

Nelahké začiatky

S myšlienkou založiť folklórny súbor prišiel v roku 1975 učiteľ Florián Jantolák s manželkou Vierkou. Prví členovia si vtedy do kroniky zapísali: „Ešte ako žiaci ZDŠ sme pod vedením manželov Jantolákovcov nacvičili malý tanček, s ktorým sme vystúpili na mierových slávnostiach v r. 1975. Po odchode zo školy za zrodila myšlienka vzniku nového súboru. Manželia Jantolákovci sa podujali na veľmi ťažkú úlohu – spraviť z neskúsených mladých ľudí dobrých tanečníkov. Neraz sa stalo, že sme mali v očiach slzy, keď sa nám nedarilo či už točka, valašský alebo iný prvok. No nakoniec sme sa vzájomným porozumením a spoločnou prácou preklenuli i cez tieto prekážky.“

Verejne sa súbor prvý raz predstavil 3. novembra 1976 v závodnom klube Cementár (dnešný dom kultúry) v deň začatia Mesiaca československo-sovietskeho priateľstva.

Prvým nacvičeným tancom bol trenčiansky a na harmonike sprevádzal Jožko Nosál.

Vo februári 1978 sa prvýkrát ako súčasť súboru predstavila aj dychová hudba Hornosrňanská dychovka pod vedením Jána Papierníka.

Po desiatich rokoch pôsobenia sa súbor na istú dobu odmlčal, ale láska k folklóru a súborové priateľstvá pretrvávali naďalej. V roku 1995 pán Jantolák opäť obnovil činnosť súboru. Novým tanečníkom pomáhali starší členovia Pavol Savka, Marián Šimák a František Kubíček. Hudobný sprievod opäť urobila dychová hudba a na harmonike súbor aj počas nácvičiek sprevádzala pani Janka Húdeková.

V roku 1998 prevzal vedenie súboru Ing. Pavol Savka. Pod jeho vedením pribudli tance dupák, krútená, dievčenský. K hudobnému sprievodu sa pridala aj ľudová hudba pod vedením Mareka Papierníka.

Pokračovanie na str. 4

Z rokovaní obecného zastupiteľstva

Obecné zastupiteľstvo v Hornom Srní na svojich zasadnutiach v mesiacoch apríl a máj 2016 prijalo tieto uznesenia:

SCHVÁLILO

Rozpočtové opatrenie č. 2/2016 podľa predloženého návrhu.

Poskytnutie každoročného finančného príspevku pre Základnú školu V. Mitúcha účelovo viazaného na organizáciu exkurzie spojenej s výchovou v oblasti ľudských práv a boja proti extrémizmu (napr. exkurzia do Osvienčimu).

a) predloženie žiadosti o nenávratný finančný príspevok (NFP) v rámci Výzvy na predkladanie žiadostí o nenávratný finančný príspevok z programu Kvalita životného prostredia 2014-2020, vyhlásenej 21.3.2016, Kód výzvy: OPKZP-PO1-SC111-2016-10, Prioritná os: 1. Udržateľné využívanie prírodných zdrojov prostredníctvom rozvoja environmentálnej infraštruktúry, Špecifický cieľ: 1.1.1 Zvýšenie miery zhodnocovania odpadov so zameraním na ich prípravu na opätovné použitie a recykláciu a podpora predchádzania vzniku odpadov, na realizáciu projektu: **Intenzifikácia triedného zberu komunálneho odpadu v obci Horné Srnie**

realizovaného Obcou Horné Srnie;

b) zabezpečenie realizácie projektu v súlade s podmienkami poskytnutia pomoci;

c) výšku maximálneho celkového spolufinancovania projektu zo strany obce vo výške 5 % z celkových oprávnených výdavkov na projekt, t. j. vo výške 20 039,74 eura.

ZOBRALO NA VEDOMIE

že na základe uznesenia č. 39 zo dňa 12.5.2015 bol plat starostu stanovený rozhodnutím obecného zastupiteľstva podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona so zvýšením o 40 %, pričom – na základe § 3 ods. 1 citovaného zákona – starostovi od 1.1.2016 patrí plat vypočítaný z priemernej mzdy zamestnanca v národnom hospodárstve vyhlásenej Štatistickým úradom SR za predchádzajúci kalendárny rok.

V tomto prehľade sú vypísané a zhrnuté len najdôležitejšie body uznesení. Celú zápisnicu nájdete na web stránke www.hornesrnie.sk.

Silvia Kebísková, OcÚ

Program letného kina

Premietanie je podmienené počasím. Presné termíny zverejníme na web stránke a na plagátoch v obci.

Dvojníci
komédia, ČR, 2016

Amour et turbulences
romantický, Francúzsko, 2013

Králi hôr
dráma Rakúsko, 2015

Na hrane zajtrajška
mysteriózny/sci-fi/dobrodružný, USA – Kanada, 2014

Krycie meno U.N.C.L.E.
dobrodružný/komédia, USA – V. Británia, 2015

Stážista
Komédia USA, 2015

Obecný úrad privítal deti

20. júna 2016 starosta obce Jozef Húserka v obradnej sieni obecného úradu prijal dve milé detské návštevy. Najskôr ocenil najlepších a najúspešnejších žiakov našej základnej školy.

Meno	Úspech
Timea Jurčová, 8. A	1. miesto v celoslovenskom kole olympiády v ruskom jazyku 1. miesto v krajskom kole olympiády v ruskom jazyku, úspešná riešiteľka
Damián Lipták, 8. A	2. miesto v okresnom kole fyzikálnej olympiády, úspešný riešiteľ 5. miesto v okresnom kole Pytagoriády, úspešný riešiteľ 14. miesto v okresnom kole matematickej olympiády, úspešný riešiteľ
Patrik Kebísek, 9. A	2. miesto v okresnom kole geografickej olympiády, úspešný riešiteľ 6. miesto v krajskom kole geografickej olympiády reprezentácia v športových súťažiach
Dávid Lipták, 5. A	11. miesto v okresnom kole Pytagoriády, úspešný riešiteľ 14. miesto v okresnom kole matematickej olympiády, úspešný riešiteľ 3. miesto v okresnom kole v recitácii prózy
Ema Papierníková, 3. B	2. miesto v okresnom kole v speve ľudových piesní Trenčianske hodiny 17. miesto v okresnom kole Pytagoriády, úspešná riešiteľka
Andrej Masiarčin, 6. A	5. miesto v okresnom kole dejepisnej olympiády, úspešný riešiteľ
Kristína Riečičiarová, 8. A	6. miesto v okresnom kole dejepisnej olympiády, úspešná riešiteľka
Petra Mierna, 9. A	7. miesto v okresnom kole dejepisnej olympiády, úspešná riešiteľka
Ivan Rachler, 9. A	9. miesto v okresnom kole dejepisnej olympiády, úspešný riešiteľ reprezentácia v športových súťažiach
Daniela Sokolová, 7. A	9. miesto v okresnom kole geografickej olympiády, úspešná riešiteľka
Eliška Štefánková, 4. A	17. miesto v okresnom kole Pytagoriády, úspešná riešiteľka
Veronika Papierníková, Patrícia Horná, 9. A	aktívna prácu v Kamenčeku počas celého štúdia
Marián Šimko, 9. A Erik Jantošovič, 9. A Martin Mačina, 9. A Milan Škrátek, 9. A	úspešná reprezentácia školy v športových súťažiach počas celého štúdia

Oceneným žiakom sa chceme aj touto cestou poďakovať za ich úsilie a snahu, za ich ochotu reprezentovať nielen seba a svoju školu, ale i našu obec. Prajeme im veľa ďalších úspechov.

Druhou milou návštevou bolo slávnostné **prijatie predškolákov**. Dvadsaťdeväť našich predškolákov sa prišlo pochváliť, že od septembra budú žiakmi základnej školy. Starosta s pani riaditeľkou im odovzdali osvedčenia o absolvovaní predškolskej výchovy a malé darčeky. Budúcim školákom prajeme v škole veľa úspechov, aby z nich vyrástli ďalší úspešní ľudia, ktorí budú reprezentovať našu obec na Slovensku i v zahraničí.

Silvia Kebísková

Pozdrav vojaka v zahraničnej misii

„Výrob, nakresli, vystrihni, napíš meno a adresu“ bolo mottom akcie, ktorú vymysleli príslušníci Multifunkčnej zásobovacej základne – Západ v Nemšovej pre deti z Materskej škôlky v Hornom Srní.

A deti sa naozaj snažili. Ich krásne diela následne kamaráti vojaci poslali svojim kolegom do Bosny a Hercegoviny, kde pôsobia v rámci operácie ALTHEA. Vojaci si detské výtvo-ry prezreli a rozdelili medzi sebou. Týmto sa však táto krásna myšlienka – pozdraviť vojaka – neskončila. Vojaci a vojačky v Bosne totiž každému škôl-

karovi poslali obálku s listom a malým darčekom.

23. jún 2016 bol pre malých umelcov veľkým dňom. Na dvor ich škôlky zavítal veliteľ Multifunkčnej zásobovacej základne – Západ pplk. Ing. Imrich NAGY s kolegami a slávnostne odovzdal deťom pozdrav od vojakov z Bosny a Hercegoviny a odovzdal každému z nich tú JEHO obálku.

Radosť detí, ich prekvapenie, ale šťastné tváre boli nádherným vyvrcholením tejto veľmi peknej myšlienky – Pozdrav vojaka v zahraničnej misii.

mjr. Ing. Tibor Filina





Deň detí na cyklozrube

K pravidelným akciám Medzinárodného dňa detí patrí aj oslava Dňa detí na Cyklozrube v Rajkovci, ktorú si 5. júna nenechalo ujsť množstvo detí s rodičmi i starými rodičmi.

Pre deti bol pripravený bohatý program: maľovanie obrázkov, skladanie básní či ozdobovanie medovníčkov. Deti sa mohli povoziť na motorkách, ale aj na koníkoch. Veľmi si pochvalovali maľovanie na tvár, no mimo záujmu neostal ani skákací hrad, na ktorom sa mohli dosýtosť vyskakať. Pripravené boli aj ukážky hasičov.

Celý program moderovali žiaci zo ZŠ v Hornom Srní a pri súťažiach sa deťom venovali p. uč. Masiarčinová a p. uč. Šimovičová aj s dcérami, začo im veľmi pekne ďakujeme. Počas celej akcie bola možnosť zakúpenia tombolových lístkov.

Škoda len, že pre nepriaznivé počasie sa losovanie tomboly muselo o týždeň odložiť.

Veľké poďakovanie patrí všetkým sponzorom:

- Súkromný podnikateľ Peter Chlebana
- Obec Horné Srnie
- Jednota bývalých urbárikov, pozemkové spoločenstvo Horné Srnie
- Zdenko Kristín
- Tlačiarne J+K Nemšová
- Stavivá Trenčín, s. r. o.
- Dobrovoľný hasičský zbor Horné Srnie
- Motorkári z Ľuborče

Peter Chlebana

Obecná knižnica oslavuje 50 rokov

16. mája sme si pripomenuli 50 rokov od založenia našej obecnej knižnice.

Založila ju v roku 1966 Závodná organizácia ROH Cementáren Horné Srnie. V prvom roku fungovania bolo zakúpených 3555 kníh – od náučnej literatúry až po knihy pre deti. Postupne sa knihy dokupovali v rôznych intervaloch a po čase knižnicu prebrala obec.

Ako prvá viedla knižnicu p. Bečárová. V roku 1970 prevzala knižnicu p. Júlia Beňová, ktorá je najstaršou žijúcou knihovníčkou v Hornom Srní. Po nej v knižnici pracovali p. Anna Pecúšová, p. Mária Stojkovová a p. Ing. Eva Papierníková. Teraz v knižnici pracuje p. Vilma Martišková.

Knižnica momentálne vlastní 10 691 výtlačkov. Pravidelne ju navštevuje 218 aktívnych čitateľov.

Okrem zapožičiavania kníh pripravujeme v našej knižnici pre čitateľov rôzne zaujímavé programy. V marci, mesiaci knihy, obecnú knižnicu pravidelne navštevujú žiaci materskej školy, ktorí sa hrovou formou dozvedajú, ako knižnica funguje. Počas návštev im čítame rozprávky a básničky, ktoré deti pozorne počúvajú. V tomto roku deti po prvýkrát nakreslili, o čom sme čítali. S pani učiteľkami pripravili krásne výtvarné diela, ktoré sú vystavené v knižnici, aby ich mohli obdivovať aj ostatní návštevníci.

So žiakmi ZŠ sme robili záložky, ktoré sme posielali

deťom do iných knižníc. Na oplátku sme aj my dostali veľmi pekné záložky z knižnice v Hornej Súči, začo im pekne ďakujeme. Medzi ďalšie úspešné podujatie patrila výroba valentínskych odkazov. Deti pritom predviedli svoju šikovnosť a tvorivosť. Žiaľ, nepodarilo sa nám zorganizovať *Noc s Andersenom*, keďže na takúto akciu nemáme podmienky. Do tejto celoslovenskej aktivity sme sa zapojili aspoň dennou činnosťou, a to tak, že deti čítali rozprávky Hansa Christiana Andersena a na základe prečítaného nakreslili na veľký plagát motívy z rozprávok. Kresby s témami, ako Statočný cínový vojačik, Dcéra močiarného kráľa a iné rozprávky, sú vystavené v obecnej knižnici a takto prispievajú k príjem-

Pri knižnici funguje aj literárny klub PoeMa, ktorý v tomto roku vyhlásil a vyhodnotil tretí ročník súťaže Villa Zerna. Členom literárneho klubu sa darí v oblasti poézie. Práce autorov boli ocenené na

viacerých celoslovenských súťažiach, ako *Literárna Ilava*, *Poetický Púchov*, *Slovenské učiteľské tovarišstvo* a i.

Do budúcnosti by sme chceli knižnici zaželať, aby mala stále viac a viac čitateľov, lepšie priestory dostupné i starším ľuďom, telesne postihnutým, vozíčkárom a mamičkám s kočkami. Verím, že sa nájdu vhodné priestory pre takú významnú inštitúciu, akou knižnica je.

Vilma Martišková

Dobroty v skle

Firma Bricol v Hornom Srní predstavila Dobroty v skle.

V Bricole vznikla myšlienka propagovať potravinárske výrobky v skle. Stalo sa tak počas akcie pre zákazníkov s názvom Flaškovanie.

Návštevníci mali možnosť ochutnávať džemy, horčice, mäsové výrobky alebo tiež slimáky, ktoré boli zabalené v skle. Cieľom je, aby si ľudia uvedomili, že sklo má jedinečné vlastnosti, ktoré uchováajú

chute a vône. Sklo je navyše materiál, pri ktorom nehrozí žiadna kontaminácia potravín, a je teda bezpečné pre ľudské zdravie i prírodu.

Bricol chce v propagácii výrobkov zo skla pokračovať aj v budúcnosti. Pripravuje pravidelné ochutnávky dobrôt zo skla podľa ročného obdobia. V záverečnej sezóne sa môžu ľudia tešiť na ochutnávky džemov a rôznych špecialít, ako napríklad výrobky z tekvic.

Marcel Dian

Opatovskí ochotníci predviedli úspešnú hru

V sobotu 21. mája zavítal do našej obce divadelný súbor Divadlo 21 z Opatovej nad Váhom. Divadelníci sa predstavili hrou *To ste vy, pán Taner?*, za ktorú získali titul laureát Festivalu Aničky Jurkovičovej.

Sledovali sme trpký príbeh o trojici podvodníkov a nekonečnej добрote slečny Opaly. Podvodníci prehrávajú pomyselný boj zla s dobrom a prídu na to, že lepšie je byť dobrým človekom. Dobrota sa človeku vždy vráti. Vzťah s ľuďmi a ľudská dobrosrdečnosť víťazí aj nad chamtivosťou.

Ako diváci sme zažívali chvíľky plné smiechu, ktoré striedal smútok. Vníмали sme hlboké myšlienky niektorých výrokov a pozorovali sme, ako môže zmeniť človeka. Hru súbor našťudoval pod vedením Romana Oravca.

Predstavenie bolo pre nás divákov hlbokým zážitkom.

Účinkujúci predviedli herecký výkon na úrovni profesionálnych hercov. O tom, že sú to dobrí herci, svedčí aj ich úspech. Na jar sa Divadlo 21 za inscenáciu tejto hry stalo laureátom 19. ročníka Festivalu Aničky Jurkovičovej v Novom Meste nad Váhom a hlavná predstaviteľka Opaly Ivana Oravcová získala cenu v kategórii jednotlivcov za najlepší ženský výkon.

Je pre nás potešením, že takíto umelci navštívili aj našu obec. Želáme im veľa krásnych chvíľ na javisku a ďakujeme za výnimočný umelecký zážitok.

Jarmila Pavlačková



Ľudia si mali možnosť pozrieť obalové sklo v rôznych podobách. Mnohí boli veľmi prekvapení, čo všetko môže byť v skle zabalené.

Folklórny súbor Srňan oslávil štyridsiatku (dokončenie zo str. 1)

Predčasná smrť Pavla Savku a jeho manželky však ukončila všetky plány a činnosť súboru sa na dva a pol roka pozastavila.

Súbor začal pracovať až v roku 2005 pod vedením Moniky Prošňanskej. Po pár mesiacoch skúšania sa rozhodli na počesť Pavla Savku a jeho manželky zorganizovať podujatie pod názvom Návrat, v ktorom tiež vystupovali všetky fungujúce folklórne skupiny v obci. K hudobnému sprievodu prizvali učiteľov zo Starej a Novej Dubnice, Trenčianskej Teplej a pod taktovkou Jozefa Polomského v zložení p. Farkašovský, p. Prokeš, p. Lamačka, p. Hollá, p. Rozumová a p. Pružincová začali novú éru súboru s husľovým sprievodom. Bol to veľký návrat súboru na scé-

Papiernik. Nápad mu skrsol v hlave pri náhodnom stretnutí s Tonkom Jantolákom. Ten mu pri rozhovore o folklóre a spomínaní na staré časy spomenul, že o rok bude 40. výročie. „Bolo to v čase, keď sme išli plánovať kultúrne akcie na rok 2016 a pripravovať rozpočet. Vzhľadom na nefunkčnosť súboru som mal obavu, či na výročie bude dosť účinkujúcich,“ priznáva Jaro. Povzbudil ho Tono, ktorý vyhlásil: „Verím, že keď zapískam na dedinu, tak stará para príde.“ V Jarovej hlave sa tak postupne začal rodíť program na Dožinky a postupne to prešlo do realizačnej fázy – skracovanie, upravovanie, dopĺňanie, oslovenie ľudí... Spevácka zložka súboru má už desať rokov v repertoári začep-

“*Verím, že keď zapískam na dedinu, stará para príde.*”

nu. Počas jeho fungovania sa vystupovalo na miestnych aj medzinárodných podujatiach, na ktoré boli každoročne pozývaní. So svojím folklórnym programom navštívili napríklad mestá Vodňany v ČR, Strážnica ČR, Sieraków v PL, vystupovali na Setkání muzikantů v Bílých Karpatech, ale aj na mnohých iných podujatiach.

Prebudenie starých folkloristov

Autorom myšlienky pripraviť slávnostný program bol Jaro

čenie, bolo škoda tieto krásne spevy nevyužiť. Chýbala však svadba, a tak sa organizátori rozhodli kúpiť knihu o svadobných zvykoch. Oslovili tiež pani Mojtovej, ktorá im dala asi 300-stranový šanón so svadobnými povedačkami. Svadba sa začala pomaly dotvárať.

Bez Kamenčeku by to nešlo

Nesmieme zabudnúť ani na folklórny súbor Kamenček. „Bez malých folkloristov by výročie nebolo výročím – veď pred dvadsiatimi rokmi som



patril medzi prvých členov,“ spomína Jaro. Kamenček pridal svoje pásmo a deti boli postupne pridávané aj do jednotlivých častí programu. Neskôr cestou zo skúšky stretol speváčky zo speváckeho zboru Srňan a počet účinkujúcich sa opäť rozšíril.

Od novembra sa začalo skúšať, chudnúť, trénovať a učiť sa nové prvky. Na nácviky do mrazivej kinosály začalo chodiť vyše tridsať bývalých členov. Jantolák mal pravdu: prišli, trénovali, spievali, hundrali a keď bolo treba, s rešpektom počúvali jeho „učiteľské“ usmernenia. „Najviac ma však prekvapilo a milo potešilo, koľko ľudí nám dobrovoľne pomá-

halo pri ostatných prípravách, scéne, výzdobe, krojoch atď.“, uviedol Jaro

Láska k folklóru pretrvala

Pol roka spoločných tréningov ukázalo, že aj keď roky pribudli, láska k folklóru ostala. Tento spomienkový program, v ktorom účinkovalo deväťdesiatštyri účinkujúcich, bol dôkazom toho, že folklór, ľudová hudba, pieseň a tanec spájajú všetky vekové kategórie. Veď najmladšia účinkujúca mala štyri roky a najstarší sedem-

desiat rokov. Vďaka folklóru vzniklo nielen množstvo dlhoročných priateľstiev, ale aj manželstiev. Manželia Jantolákovci, Blaškovci, Liptákovci, Kubičkovci, Savkovci, Hanka a Roman Papiernikovci – Kuličchých, Jaro a Evka Papiernikovci – Kríčkých, Marta a Libor Papiernikovci – Duchých spolu stáli na „folklórnych doskách“ nejednakrát. Vzájomnú súdržnosť, priateľstvo a dobrú náladu bolo cítiť aj počas vystúpenia, ktoré sa skončilo spoločnou piesňou „V Srni dozrela na lúčkach tráva zelená“ a symbolicky tak vrátilo divákov tam, kde začínalo – na srňanské lúky.

Eva Šumichrastová





Pod'akovanie

- pani **Henriete Kebískovej** za krásne kulisy srňanského kostola a domčekov;
- pani **Janke Deváthovej** a **Dáši Kubičkovej** za vybielené, naškrobené a vyžehlené kroje, za ušitie nových krojov a bábik, za celoročnú pomoc folklórnemu súboru Kamenček;
- organizačnému tímu: **Jarovi Papiernikovi**, starostovi **Jozefovi Húserkovi**, **Floriánovi Jantolákovi**, **Katke Savkovej**, **Zdenke Ondreíčkovej** (Martiškovej), **Evke Papiernikovej**, **Hanke Galkovej**, **Jozefovi Martonovi**, **Zuzke Holotovej**, **Mariánovi Špírkovi**, **Monike Prošňanskej**, **Jarke Pavlačkovej**, **Eve Šumichrastovej**;
- členom folklórneho súboru Srňan za doladenie rekvizít, scény, výzdoby: **Táni Papiernikovej**, **Mati Hanusovej**, **Ľubke** a **Damiánovi Liptákovcom**, **Hanke** a **Romanovi Papiernikovcom**, **Marte** a **Liborovi Papiernikovcom**, **Paľovi Húserkovi**, **Jurajovi Savkovi**, **Ľubovi Zajacovi**;
- rodine **Danky Sádovskej** za ich sponzorský dar pre všetkých účinkujúcich vo forme šúpolienok s pamätnou vkladkou;
- zvukárovi **Majovi Králikovi**, kameramanovi **Tomášovi Prnovi** a **Paľovi Rekemovi** za ich profesionalitu a rady, ktoré napomohli dotvoriť scénu po všetkých stránkach;
- fotografovi **Andrejovi Luprichovi**
- všetkým, ktorí prispeli svojimi fotkami na vytvorenie spomienkových panelov;
- sponzorom a všetkým, ktorí akokoľvek pomohli k úspešnému folklórnemu programu.





Najväčšia odmena bola, keď celá sála spievala s nami

Urobiť rozhovor s Floriánom Jantolákom vznikol už dávno, no odložili sme ho na špeciálnu príležitosť. Výročie folklórneho súboru je totiž s týmto multifunkčným človekom úzko spojené. A hoci chcel byť lesníkom a bývať v horárni, rozhodnutie učiť deti v Hornom Srní neľutuje.

Odkiaľ pochádzate? Ako ste sa dostali do Horného Srnia?

Narodil som sa na Orave a potom sa rodičia presťahovali do Trstína. Do Srnia som sa dostal tak, že sme už ako manželka s Vierkou hľadali také pôsobisko, kde by sme mohli dostať byt a obidvaja učiť. Mali sme na výber viacero možností, ale rozhodovalo sa nám ľahko. V prvom rade išlo o prvý dom – bola tu krásna príroda, to mi pripomínalo Oravu, a Srnie hralo vo futbale najvyššiu súťaž. Bolo to v roku 1971.

A neľutujete...

Zatiaľ nie a dúfam, že už ani nebudem :-)

Ako to bolo s folklórnym súborom – ako ste sa dostali k jeho vedeniu?

Manželka začala na škole, k rôznym výročiam nacvičovala jednoduché tančeky. Kedysi sme spolu s manželkou tancovali vo vysokoškolskom súbore, tak sme k tomu mali obaja blízko. A keď tie deti vyšli zo školy,

mali chuť a vypytovali sa, či sa nebude pokračovať. A tak sa pokračovalo v r. 1976. Bolo to také spontánne.

Aké boli začiatky?

Začalo sa trénovať v závodnom klube. Potom sme chceli rozšíriť počet členov, tak poprichádzali aj tí, čo už boli vonku zo školy, teda mali 16 – 17 rokov.

Kto vymýšľal choreografiu?

Absolútne všetko sme vymýšľali my. Niečo sme si pamätali z toho, čo sme tancovali, a všetky tie tančeky, či to bol cepový, zbojnícky, karičky, trenčiansky, to všetko bola vlastná choreografia. Jedine dožinky zostali tak, ako sa kedysi v Srní tancovali. Do toho som vôbec nezasahoval, bolo to z tunajších zvykov a piesní a bolo to dobré.

Čo obnáša vedenie folklórneho súboru?

Čo obnáša? Akurát čas. Boli pravidelné skúšky v piatok,

jedno obdobie dokonca nebolo soboty a nedele, kedy by sme niekde nevystupovali – či už to bol Hrozenkov, Rožnov pod Radhoštěm, Teplice, alebo dediny za Váhom. Vtedy bolo veľa príležitostí. Toto obdobie trvalo minimálne 20 – 25 rokov.

Získali ste aj nejaké ocenenie?

Ocenenie sme nezískali, na týchto prehliadkach sa neurčovalo poradie prvý, druhý atď., ale dostávalo sa za účasť. Najviac ma tešilo to, že tam boli aj profesionálne súbory. A keď tam prišla srňanská dychovka s dožinkami, celá sála spievala s nami, lebo ľudia tie pesničky poznali. To bola najväčšia odmena.

Máte aj nejakú veselú príhodu, na ktorú rád spomínate?

Tých veselých bolo dosť, to je ťažko si spomenúť, ktorá najviac. Ale jednu spomienku mám. Pred vystúpeniami sme museli odovzdávať textové časti. Raz na okresnej prehliadke folklórnych súborov ma tesne

pred vystúpením zavolali, že v pásme dožinky musíme vypustiť, keď hovorí gazda: Pán Boh vás pri tejto práci požehnával. Inak nás nepripustia vystupovať. Ja som to vzal na vedomie. S pánom Tonom Varčekom, ktorý robil vtedy gazdu, sme sa jednoznačne dohodli, že to tam dáme, lebo bez toho by to nemalo šmrnc. Tak sa aj stalo. Po vystúpení čakáme, čo bude. A nič. Možno zistili, že sa to tam predsa hodí.

Odkiaľ ste mali kroje?

Vtedy bola veľmi dobrá spolupráca s fabrikou a dostali sme na tú dobu 250-tisíc korún. S vtedajším vedúcim závodného klubu som išiel prvý raz letecky do Prahy a Divadelné služby Praha nám šli kroje komplet pre celý súbor. Tie sa prakticky používajú doteraz.

Prečo podľa vás súbor starších teraz aktívne nefunguje?

Tie decká prakticky všetky prišli na to vystúpenie. Keby sa našiel niekto mladší, ochotný, kto by začal s folklórom robiť, myslím, že decká by sa určite chytili. Takže pravdepodobne to stroskotáva na tom, že ich nemá kto viesť.

A čo Kamenček?

Kamenček začal fungovať tak, že Evka Šumichrastová a Martinka Hanusová tancovali v súbore, Martinka tancovala, Evka spievala, a ja som ich mal vytypované, že keď skončia štúdium, pôjdu sem učiť na prvý stupeň. To sa aj podarilo. Tak som ich len tak požiadal, či by nezačali s deťmi, a boli veľmi ochotné. A funguje to doteraz.

Má si folklór čím získať súčasnú mládež?

Panebože, no jasné. Veď to je vidieť na tých deckách. V hen-tých starších, ja tomu hovorím stará para, je to tak zakorenené, že prišli všetci. Veď tam tancujú bývalých folklórnikov deti aj vnúčence, v tých rodinách to je. Aj keď záujmov majú dnes deti veľa, myslím si, že na folklór by išli.

Tancovali ste aj vy ako dieťa?

Nie, až na výške. Tam sme sa spoznali aj s manželkou, tancovali sme spolu ako pár.

Aká bola vaša cesta k funkcii riaditeľa školy?

Ja som prešiel okrem školníka všetkým – to sa mi nesplnilo a to by som bol rád robil, takú kulinársku robotu. Osem rokov som robil zástupcu riaditeľa a 18 rokov riaditeľa.

Sú dnešné deti iné ako v čase, keď ste vyučovali vy?

Deti sú úplne rovnaké stále. Či to bolo predtým, alebo je to teraz. Sú trošku sebavedomejšie, čo je podľa mňa dobre v dnešnej dobe. Čo sa týka vzdelávania a výchovy, tak jed-

noznanne rozhoduje spolupráca rodiny a školy.

Čo vás bavilo viac – riadenie alebo učiteľovanie?

No s deťmi to bolo oveľa milšie ako sedieť v kancelárii a hrať sa s papiermi, takže nie je o čom. Ja som v tom čase nielen učil, ale aj hrával futbal, viedol folklór a robil predsedu záhradkárov. Nevieam, ako sme to zvládali všetko – aj deti malé, aj rôzne akcie športové...

Vy ste taká multifunkčná osobnosť...

No, človek bol mladší, tak to zvládali.

Spomenuli ste záhradkárov – ako ste sa dostali k tomuto?

Po dedine sa rozšírilo, že sa robí záhradková osada, a keďže ja som bol od malička zvyknutý doma niečo robiť, mali sme záhradu, chovali sme, vôbec som nerozmýšľal. A dostal som sa od začiatku do výboru. Vtedy robil predsedu Vlado Ondrejčíka a keď končil, požiadal mňa, tak som vyše 21 rokov robil predsedu záhradkárov. A to ma bavilo.

A ktorá z aktivít vás bavila najviac?

S deťmi v škole. Jednoznačne. Bavilo ma všetko, ale povolanie bolo doslova povolanie.

Na čo ste v živote najviac hrdý?

To je široké spektrum. Hmm. Pyšný som, že som sa dožil toho, že mám 4 vnúčence. Som hrdý dedo.

Skúste definovať sám seba jednou vetou.

Ťažko sám o sebe hovoriť... Ale snažil som sa celý život, aj sa snažím. Toto nie je moja myšlienka, to povedal ktosi múdry: „Nerob iným, čo sa nepáči tebe.“ A ešte, čo sa mi aj potvrdilo: „S primeranou dávkou humoru a úsmevu sa fantasticky dajú vyriešiť aj veľmi dôležité veci.“

Čím ste chceli byť ako dieťa?

Lesníkom. K prírode som mal vzťah od malička, aj mám, a páčilo sa mi bývať v horárni. Ale nemenil by som.

Prečo vás volajú Tono, keď ste Florián?

V čase, keď som sa narodil, prvé meno išlo po otcovi. Ale pravdepodobne sa mame to meno nepáčilo, aj keď táto sa jej páčil, druhé meno mám teda Anton. Čiže na rodnom liste mám Florián Anton Jantolák.

Ak by ste svoj život mohli žiť ešte raz, chceli by ste ho opäť prežiť v tejto dedine?

Nemôžem nejako porovnávať, lebo som tu 45 rokov. Tri roky som učil vo Vrbovom. Keby som teda mal voliť medzi týmito dvoma, jednoznačne Srnie.

Lýdia Murárová

Zo spomienok starých členov

Na nedávnom vystúpení FS Srňan sa na pódiu vystriedali zástupcovia všetkých generácií hornosrňanskeho folklóru. O svoje úsmevné príhody i menej veselé zážitky sa s nami podelili zakladajúci členovia súboru, resp. tí, ktorí sa stali členmi krátko po jeho vzniku.

Alžbeta Kubíčková
(rod. Varčeková)

Spomienky na účinkovanie vo folklóre sú krásne, veselé, ale i smutné. Spomínam si na tanečníka, ktorého sme zabudli vo Vlachoviciach, kde sme tancovali na MDŽ, a museli sme sa po neho vrátiť. Alebo na speváčku dychovky, ktorá počas vystúpenia spadla zo stoličky. Smiali sme sa na tom my i celé obecenstvo. V spomienkach sa vraciam aj k svojmu nebohému otcovi, ktorý nás učil tancovať

zvládnuť a trvalo asi pol roka, než sme to mohli predviesť verejne. Raz na stretnutí rodákov v Bratislave sme tancovali až do rána – mali sme iba kroje pozbierané v dedine a gardistické čižmy, takže nohy boli samý krvavý otlak. Ale asi to nebolelo, veď sme boli mladí...

František Kubíček

Rád si spomínam na prvé vystúpenie 5. 11. 1976. Bolo to v piatok, ale ja som bol vo štvrtok na odvode. Ako bolo zvy-

čvikoch a vystúpeniach, ale aj o dobrej partii a zážitkoch. Pamätám si, ako sme vystupovali na Cementárskych dňoch na provizórnom drevenom pódiu a chceli sme sa prezentovať novým tancom – zbojníckym. Mali sme nové kroje aj krpce. Vedúci nám duplikoval, že krpce si musíme uviazať tak, aby sa nám za žiadnych okolností neodviazali. Jeden tanečník si ich zaviazal poriadne – poriadne, dal si záležať. Počas tanca sa mu jeden krpec vyzul a dotancoval spôsobom: skok – krpec

ký pozor, pretože je darovaný od kamarátky Majky. Keď ho zbadala, zistila, že to ona mi ho dala, na čom sme sa dobre pobavili. Po skončení vystúpenia som jej ho darovala a ona slúbila, že ho bude do ďalšieho vystúpenia dobre opatrovať.

Miroslav Galko

Vo folklórnom súbore Srňan som bol od jeho začiatku, teda od r. 1976. Najviac si však spomínam na vystúpenie okolo r. 1980, ktoré sa konalo v Hornom Srní na futbalovom štadióne. Tancovali sme na drevenom pódiu, ktoré bolo položené oproti tribúne. Pri cepovom tanci, ktorý sa tancuje naboso, podo mnou praskla doska a ostal trčať klinec, na ktorý som

viackrát stalo, že sme sa na pódiu stretli aj tri generácie: moja svokra, ja a moja dcéra.

Miroslav Schiszler

V súbore som tancoval od svojich 18 rokov. Ani sa nedá vybrať, čo bolo najlepšie. Nič nebolo zlé. Avšak mám jednu nemilú spomienku. Bolo to v čase, keď som odišiel na vojnu do Bratislavy. Práve vtedy prišiel náš súbor tancovať do neďalekého Domu lodníkov. Keďže som bol na vojne nováčik, nepustili ma sa na nich ani pozrieť. A tak oni tancovali a ja som musel zostať za zamrežovaným oknom. Inak to boli krásne časy, či už išlo o skúšky, alebo samotné vystúpenia.

Ohlas našej rodáčky

Na kultúrne folklórne podujatie sú veľmi pekné ohlasy. Po vystúpení sa naša rodáčka Júlia zo Sv. Štěpána stretla s p. Jarmilou Pavlačkovou a hneď sa pýtala, kde by mohla napísať poďakovanie, pretože to bol pre ňu neuveriteľne krásny zážitok. Tu je jej odkaz všetkým Hornosrňanom.

Milí moji rodáci!

Som hrdá na to, že v rodnej obci som mohla zažiť návrat do mojej mladosti... Bolo to vďaka kultúrnemu podujatiu osláv výročia folklóru – vďaka krásnemu vystúpeniu. Hneď som si povedala, že to musím niekde napísať, nejako poďakovať.

Ďakujem teda všetkým, ktorí mi tento zážitok umožnili, ktorí túto peknú akciu pripravili. Mala som šťastie a hneď po vystúpení som na chodbe stretla p. Jantoláka a plná emócií som mu z celého srdca poďakovala a opísala moje pocity počas vystúpenia. Na nástenkách som si pozrela fotky a veľkú radosť som mala najmä vtedy, keď som na jednej z nich zbadala seba ako mladú krojovanú tanečnicu. Patrim medzi folkloristov, ktorí tancovali ešte pred folklórnym súborom Srňan, bude tomu už päťdesiat rokov. Vystupovali sme na Starom Hrozenkove. Pozvali nás tancovať do Hluku a mali sme vycestovať do Juhoslávie. Lenže prišiel rok 1968 a všetko padlo. Môj sen je stretnúť sa s tanečníkmi – mojimi rovesníkmi. Verím, že sa mi podarí stretnutie zorganizovať.

Pozdravujem všetkých mojich rodákov, či už účinkujúcich, ale i obecenstvo, ktoré vytvorilo úžasnú atmosféru. Nejednému z nás vyhrkli slzy od dojatia. Všetkým vám patrí veľké ĎAKUJEM.

Júlia Fojtíková, rod. Breznická



„Dožinky“, a aj k nebohému p. Savkovi s manželkou. V súbore som tancovala ako slobodná, neskôr aj s manželom a pokračovali i naše deti.

Pavol Húserka

Spomienok na folklórne časy je veľa, ale zopár mám v živej pamäti. Pri prvom vystúpení s cepovým na štadióne som pri sóle, ktoré teraz robí Kríček, pri poslednom preskoku zavadiť o päť a natiahol sa. Tiež si spomínam, ako sa nám utrholi cepíky a triafali sme mikrofóny – bolo to celkom nebezpečné. Keď sme nacvičovali zbojnícky, nosili sme na skúšky litrové alpy, tak nás strašne boleli nohy. Tých asi sto drepov v plnom tempe za štyri minúty bolo veľmi ťažké

kom, regrúti chodili po dedine, čosi sa popilo a intenzívne spievalo. V piatok ráno sme mali generálku, ja som bol bez hlasu a pri cepovom tanci mi pred predstavenstvom HSC spadli nohavice. Večerné vystúpenie však malo, ako vždy, úspech.

Mária Blašková
(rod. Hošová)

Spomínam si na naše nácviky, ktoré sme mávali pravidelne jedenkrát za týždeň, pred vystúpením i viackrát. Dievčatá, ako osoby vynaliezavejšie, sme si voľné chvíle počas nácvikov chlapčenských tancov krátili tak, že sme chalanom poprehadzovali kôpky s obliečením, poschovávali tričká alebo pozväzovali rôzne páry obuvi. Nebolo to však len o ná-

odskok, prískok. Potlesk bol veľký, len sme si neboli istí, či obecenstvo viac tleskalo nám, alebo tancujúcemu krpcu.

Eva Amrichová
(rod. Jánošíková)

Už si ani nepamätám, ako som sa dostala k folklóru, ale aj po rokoch sa k tancu rada vraciam – hlavne k spolutanečníkom. Sme taká veľká folklórna rodina, kde nám robia rodičov manželia Jantolákovci. Spomínam si, ako mi raz kamarátka Majka pri „Návrate“ darovala ručníky po babke, ktoré boli veľmi deravé od molí, ale bola to vzácnosť. Starostlivo som ich teda uschovala. Teraz pri „Svadbe“ zasa ona nemala ručník, tak som jej jeden požičala a prikázala, aby naň dala veľ-

asi päťkrát skočil. Tanec som dokončil krvavo a bolestivo. Po ošetrení som dotancoval ešte aj zbojnícky a trenčiansky tanec, však sme boli mladí... Na svoje pôsobenie v súbore spomínam vždy rád a v dobrom a týmto by som chcel vyjadriť veľkú vďaku p. Jantolákovi.

Anna Micháliková
(rod. Kristínová)

Vo folklórnom súbore som začínala ako slobodné dievča. Keď som sa vydala, boli sme vystupovať v Starom Hrozenkove, a to som už bola tehotná so svojou dcérou. Tá išla v mojich šlapajach a neraz sme vystupovali aj spolu. Folklór bol moja srdcovka. Zažili sme veľa krásnych chvíľ, na ktoré rada spomínam. Dokonca sa

Je tu leto. Kam môžete vyraziť s deťmi?

Prázdniny sú tu, deti sa nudia a vy neviete, čo s víkendom? Alebo chcete vymyslieť príjemný víkend pre návštevu? Čo tak na Moravu?! Tu je zopár tipov.

Hneď za rohom

Nenáročný výlet ako časovo, tak aj finančne je len 30 km od Horného Srnia. V Hornom Lidči na Morave sa nachádza hneď vedľa kruhového objazdu Kostol svätého Václava a za ním atmosférou dychajúca expozícia **dreveného betlehema**. Veľkým lákadlom sú pohyblivé figúrky, vďaka ktorým ožívajú staré remeslá a zvyky. V betleheme môžete obdivovať aj drevorezby 40 najzaujímavejších architektonických miest Zlínskeho a Trenčianskeho kraja, napríklad Velehrad, Buchlov, Trenčiansky hrad, Čachtický hrad, Beckov, Bojnický zámok a mnohé iné. Súčasťou expozície je aj jej filmové spracovanie, ktoré približuje zaujímavé historické momenty, zvyky či pôvodné staré remeslá, ktoré sú v danom okamihu filmu osvetľované. Podmanivá hudba dotvára výnimočnú atmosféru zažiť príbeh narodenia Ježiška aj mimo vianočného hektického obdobia.

Do konca septembra môžete spoločne s návštevou mechanického betlehema zavítať tiež do Kostola sv. Václava, kde vás sprievodca zoznámí s históriou a zaujímavosťami kostola.

Po duchovnom zážitku ďalej môžete potešiť aj svoju kondičku. Tri kilometre za Horným Lidčom je dedinka Lidečko, kde sa nachádza prírodná pamiatka – skalná stena **Čertove skaly**. 150 m dlhý a až 25 m vysoký, slnkom zaliaty pieskovcový masív láka v predpoludňajších hodinách hlavne amatérskych milovníkov horečectva. Tí menej zdatní si môžu vychutnať príjemnú romantickú prechádzku pozdĺž zadnej strany skál. Tu vyčnievajú iba niekoľkometrové skalné vežičky, z ktorých na viacerých miestach priamo vystúpate nad skalnú stenu a zadíivate sa do údolia. Obe strany skál, aj keď úplne odlišné, sú veľmi vďačné na fotografovanie.

K Čertovým skalám sa viaže povest. V Lidečku žil kedysi dávno bohatý sedliak. Mal škaredú dcéru Rozinu, ktorá sa veľmi túžila vydať. Chodila na všetky zábavy v okolí, ale nikto ju nikdy nevyzval do tanca. Raz v zlosti prehlásila, že bude tancovať, aj keby to malo byť s čertom. Ako to dopovedala, vstúpil do miestnosti pekne oblečený pán poľovník a všetky dievky na ňom mohli oči nechať. No tancoval do rána len s Rozinou. Od tej doby chodil za dievčinou, len do kostola s ňou nikdy nechcel ísť. Matke

sa to nepáčilo a navyše v nestráženom okamihu zistila, že dcérin nápadník má na jednej nohe kopyto. S mužom sa dohodli, že Rozinu čertovi nikdy nedajú. Ale čert sa stále domáhal svojho a prišiel si po dievča. A tak mu gazdiná sľúbila dcéru v tom prípade, keď potok obráti hore Lidečkom. Musí to však stihnúť za jedinu noc, skôr než prvý kohút zakikírika. To sa čertovi nepáčilo, chodil od domu k domu a krútil kohútom krky. Rozinini rodičia to však vytušili a svojho kohúta dobre schovali. Večer čert začal nosiť skaly a postavil veľkú stenu. Pri svitani už bol skoro hotový, no gazdiná vypustila kohúta a ten hlasno zakikírikal. Čert pustil skalú a utiekol. A tak hrádza zostala nedokončená. Vrávi sa, že dodnes sú na skalách otlačené čertove rebrá, ako nosil skaly na chrbte.

Okolo Zlína

Ďalší výlet je do Zlína. Nie do ZOO Lešná, aj keď aj to je kúzelné miesto (hlavne pre deti), ale na **hrad Malenovice** (www.hrad-malenovice.cz). vzdialený od mesta len 6 km. Zaparkovať môžete priamo pri hlavnej bráne.

Hrad Malenovice je jednou z najvýznamnejších historických pamiatok zlínskeho regiónu. Prezriete si maľovanú sálu so zachovanými nápismi zo 16. storočia či domácu kaplnku s maľbami z polovice 18. storočia, ktorá bola pôvodne kúpeľňou hradnej pani. Na schodisku sa stretnete s tatranským medveďom alebo s hlavou nosorožca, ktorú dostala tamojšia šľachta do daru. Chodbičkami, vysokými schodmi a dreveným podkrovím sa dostanete až na hradnú vežu, kde si vychutnáte úžasný výhľad.

V troch renovovaných sálach hradu sa nachádza magnet pre malých výletníkov – úchvatná expozícia zvierat. Spolu je tu vypreparovaných 159 väčších zvierat z celého sveta a 118 exemplárov exotického hmyzu. No a v neposlednom rade vystavujú aj unikát – jedinou kostru slona vystavenú na území Českej republiky. Tohto slona ešte ako živého mohli obdivovať návštevníci ZOO Lešná.

Po odchode z hradu nezaбудnite ešte navštíviť **Hájenku** (<http://bit.ly/297oyEg>). Nachádza sa v areáli pred hradom. Expozícia pod názvom Drevo – prútie – slama predstavuje domáce spracovanie týchto



Zámok Nový Světlov



Zoologická expozícia na hrade Malenovice



Čertove skaly



Ostrata pri Vizoviciach
Prvá drevená ZOO



Hájenska, expozícia Drevo – prútie – slama

prírodných materiálov ako významnú súčasť tradičnej ľudovej kultúry. Súčasťou prehliadky sú prezentácie zachytávajúce tradičné výrobné postupy.

Bojkovice

Ďalší výlet nás zavedie do Bojkovic na **zámok Nový Světlov** (www.zameksvetlov.cz). Často sa tu konajú divadelné predstavenia, koncerty či spoločenské akcie. V zámku je hotel aj reštaurácia, v ktorej je počas víkendov zriadená kaviareň. Počas júla a augusta sú prehliadky zámku každý deň okrem pondelka. Keďže zámok sa využíva často na súkromné akcie, je dobré vopred sa informovať o obsadenosti.

V Bojkoviciach sa ešte zastavíme v **múzeu Bojkovska** (www.muzeumbojkovska.cz). Múzeum sídli v budove pošty, ktorá kedysi slúžila ako súdny dom. Prezrieť si tu môžete novú expozíciu zameranú na moravské kopanice. Zaspomínate si na staré remeslá, tradičné kroje i predmety zo starej sódovkárne.

Bránu Valašska **Vizovice** navštívime na ďalšom výlete. Východne od Zlína, v kotline obklopenej Vizovickými vrchmi, majú pekný **barokový zámok** (www.zamek-vizovice.cz) s úchvatným parkom. Interiéry zámku sú zariadené barokovým, rokokovým a biedermeierovým nábytkom s množstvom porcelánu. Najcennejšou zbierkou je kolekcia obrazov zo 16. – 19. storočia. V malom

múzeu je zmapovaná viac než 400-ročná história pálenia slivovice, ktorou sú Vizovice preslávnené. V auguste si nenechajte ujsť tradičný festival Trnkobranie v areáli líkérky.

Po prehliadke zámku sa môžete vydať na peší výlet na **Janovu horu**, na **zrúcaninu hradu** (<http://bit.ly/29he5Vh>). Od zámku sa presuniete okolo Kostola sv. Vavrinca a nemocnice. Naľavo sa objaví cesta smerujúca do kopca. K hradu vás privedie červená značka. Od Janovho hradu rovno z kopca, asi po 200 m, narazíte znova na červenú značku, ktorá vedie na Spletený vrch. Ďalej sa môžete vydať na neďalekú 50 m vysokú rozhľadňu, na ktorú vedie 174 schodov. Pokocháte sa výhľadom na Vizovice, Zlín či Svätý Hostýn.

Máte radi zvieratá?

Na záver našimi potulkami navštívime do **netradičnej ZOO** (www.prvnidrevenazoo.cz), v ktorej ide predovšetkým o umenie. V obci Ostrata pri Slušoviciach si miestny pán Hudeček vybudoval na záhrade súkromnú zbierku drevených sôch zvierat. Nájdete ich tu asi stoosemdesiat. Môžete ich pokojne hladkať – nehryzú. Navyše sa pred teplom neschovávajú v tieni, takže sa s nimi môžete ľahko odfotografovať.

Morava ponúka toho omnoho viac. Tak prečo to nevidieť, keď to máme, ako sa vraví, „za humny“?!

Mária Šimáková

Deň otvorených dverí v cementárni

Milým a verejnosťou obľúbeným podujatím, ktoré sa uskutočnilo v sobotu 4. júna, bolo už tradičné otvorenie brán cementárne Cemmac, a. s., v Hornom Srní.

Srdečné pozvanie prijali malí i veľkí „cementári“ zaujímajúci sa o problematiku výroby cementu, ale aj tí, ktorí sa rozhodli len pre strávenie príjemného predpoludnia v bežne verejnosti neprístupnom areáli cementárne.

Spoločnosť Cemmac je neoddeliteľnou súčasťou obce Horné Srnie. Svoju históriu píše od roku 1883, keď šikov-

Predpoludnie v areáli cementárne sa nieslo v znamení skvelej nálady, detskej radosti a priateľských stretnutí. Pripravených bolo už tradične viacero atrakcií, ktoré sa stali opäť výborným lákadlom pre prítiahnutie vysokého počtu návštevníkov. Tí si mohli aj tento rok naživo pozrieť proces výroby cementu. Prehliadka fabriky začala v lome a pokračovala deviatimi zastávkami,



počas ktorých bol zabezpečený bohatý odborný výklad prostredníctvom zamestnancov cementárne. K vytvoreniu si čo najlepšej predstavy o rôznorodosti práce vo fabrike bol na vyhradených miestach trasy prehliadky sprístupnený vozový park technických vozidiel, a to v podobe buldozéra, nakladača, žeriava a nákladniaka. Pri budove baliarne/expedície bolo pristavené hasičské auto, ktorého „obsluhu“ si vychutnali najmä deti. Obdivovanou bola taktiež stará

lokomotíva, premávajúca po koľajisku závodu. Z dôvodu bezpečnosti a veľkej rozlohy areálu cementárne boli na prepravu účastníkov prehliadky využité dva autobusy. Tradične bol jedným z nich dnes už 36-ročný veterán, no stále vo skvelej kondícii, Karosa ŠD 11.2040 T. Celkovo bolo závodom prevedených 5 skupín návštevníkov, čo jednoznačne potvrdilo záujem verejnosti o nahliadnutie do výrobného procesu cementárne.

Deň otvorených dverí je každoročne organizovaný pri príležitosti Medzinárodného dňa detí. Práve preto tí najmenší neodchádzali domov s prázdnyimi rukami. Pri vstupe do areálu bolo každé dieťa obdarované pekným darčekom a následne sa už mohlo s kamarátmi dosýtosť vyšantiť na troch nafukovacích hradoch, vymalovať si svoj vlastný domček alebo si zastreliť na futbalovú bránku s možnosťou výhry Cemmac igráčka. Pre čakajúcich rodičov, starých rodičov a starších súrodencov bolo pripravené posedenie v príjemnom tieni stromov, kde si mohli vychutnať rôzne kávové nápoje s malým občerstvením. Areál pri administratívnej budove bol počas celého predpoludnia hudobne ozvučený, čo nepochybne podporilo chuť návštevníkov zabávať sa.

Spoločnosť Cemmac, a. s., ďakuje všetkým účastníkom za návštevu a fantastickú atmosféru. Pevne verí, že každý si domov odniesol minimálne nezabudnuteľné spomienky a zážitky z tohtoročného Dňa otvorených dverí. Už teraz sa Cemmac tím veľmi teší na stretnutie s vami o rok a na pokračovanie tejto milej udalosti.

Jana Pančíková



Cesta do Poľska

26. mája 2016 sme absolvovali poznávaciu exkurziu do Poľska.

Skoré vstávanie a dlhá cesta autobusom nám nepokazili náladu. Okolo obeda sme prišli do zamračeného, no krásneho Krakova. Popri rieke Visle sme kráčali k námestiu. Zastavili sme sa pri soche draka, ktorý je symbolom tohto kráľovského mesta. Cestou do centra sme videli veľa turistov, cyklistov a obdivovali sme krásy mesta. Najkrajšie bolo námestie, kde sa v ten deň konala sv. omša. Kvôli sviatku bolo zavreté najväčšie trhovisko Sukiennice, no nás to neodradilo a vydali sme sa do ulíc po suveníry. Mali sme dostatok zlotých na kúpu magnetiek, pohľadníc, zmrzlín

a, samozrejme, aj výborných pravých kroviek. Našu návštevu sme ukončili v miestnej kaviarni pri horúcej čokoláde. Od pani učiteľky sme sa dozvedeli, že toto mesto pred bombardovaním zachránila jeho krása.

Šťastní a vysmiati sme sa vrátili do autobusu, aby sme pokračovali ďalej.

Presunuli sme sa do Osvienčimu. Privítalo nás veľa národností. Pred hlavným vchodom na nás už čakal slovenský sprievodca Miško. Do areálu koncentračného tábora sme si nesmeli zobrať tašky a pred vstupom sme prechádzali cez detektor kovov ako na letisku. Každý z nás si zobral slúchadlá a začala sa prehliadka. Na začiatku na nás zhora pozeral slávny nápis Arbeit macht frei.

Od sprievodcu sme sa dozvedeli, že Osvienčim vznikol 27. apríla 1940 na príkaz Himmlera, Hitlerovho blízkeho spolupracovníka. Zistili sme, že neďaleko tábora žil so svojou rodinou veliteľ koncentračného tábora Rudolf Hess. V celom areáli bolo asi 20 blokov (domov z tehál, ktoré väzni stavali sami), v ktorých sa nachádzalo vždy niečo iné. Napríklad izby väzňov, cely, záchody... Videli sme kopu z vlasov, ktoré strihali väzňom a následne z nich vyrábali látky, batožiny, hrnce, topánky a ostatné veci, ktoré si so sebou doniesli. Prechádzali sme z jednej preplnenej miestnosti ľudí do druhej. Sprievodca nás zaviedol pozrieť sa do plynových komôr, do spaľovne a k stene smrti, kde rozprával príbeh o židovskej rodine. Všade naokolo sa týčili ostnaté drôty.

Po dvojhodinovom rozprávaní sme sa presunuli do Birkenau (Osvienčim 2). Videli sme odtiaľ dva komíny továrne, ešte zachované dobytčie vagóny, príbytky žien a mužov. Väčšina z nich bola zničená, no pár sa zachovalo. Z rozprávania nás najviac zaujal príbeh o dievčati menom Dina, prezývaná Snehulienka z Birkenau. Prečo? Deti v Birkenau ako poslednú rozprávku pred tým, ako boli poslané do koncentračného tábora, videli Snehulienku a sedem trpaslíkov. Dokonca aj Hitler si túto rozprávku púšťal niekoľkokrát vo svojom vlastnom kine. Dozorcovia si všimli, že Dina krásne maľuje, a prikázali jej, aby im kreslila portréty. Zachránilo ju to (aj jej mamu) pred smrťou. Škoda, že takéto „šťastie“ malo len pár ľudí.

Aj keď sme o holokauste už

veľa počuli, dozvedeli sme sa aj veľa nových informácií. Veď jedenkrát vidieť je lepšie ako stokrát počuť.

Týmto by sme chceli poďakovať poslancom a miestnemu OcÚ, ktorí nám umožnili túto zaujímavú exkurziu absolvovať. Ďakujeme aj ZŠ Veľkomoravská v Trenčíne, ktorá nás už niekoľko rokov pripája k svojej výprave.

Simona Kobidová
Petra Mierna, 9. A

Poznámka:

Poznatky získané na exkurzii zúčastnili deviatáci aj v súťaži *Medzníky II. svetovej vojny*, na ktorú ich pripravila p. uč. Lindenthalová. **Patrik Kebísek, Veronika Papierníková a Petra Mierna obsadili 17. júna v Trenčíne 1. miesto.**

Už sme zase na konci

Školský rok sa končí a začína bilancovanie. Zo školy odchádzajú naši absolventi – deviatáci, ktorí odchádzajú so ctou – ich výsledky v Testovaní 9 neporušili tradíciu a dosiahli vyššiu percentuálnu úspešnosť ako bol celoslovenský priemer. V matematike boli dokonca lepší až o 10,3 % a v slovenskom jazyku o 6,9 %. Nedá mi nespomenúť i dobrý priemer piatakov, lebo v tomto školskom roku sa celoslovensky testovali aj piatáci a taktiež dopadli nad priemerom Slovenska, keď sa ich priemer pohyboval nad 7 %.

Koniec roka už tradične končíme odmeňovaním najlepších u p. starostu. Aj tentoraz starosta vyzdvihol ich snahu robiť niečo naviac, lebo to nie sú žiaci jednotkári, ale aj žiaci, ktorí namiesto vysedávania pri počítači pod vedením pedagógov riešili olympiády, robili projekty, navrhovali programy, alebo iným spôsobom robili dobré meno nielen sebe, ale aj škole a obci Horné Srnie. Blahoželáme!

Za tých desať mesiacov školského roka získali žiaci veľa zážitkov aj v mimoškolských aktivitách. Pre tretiakov a štvrtákov asi najväčším zážitkom bol plavecký výcvik a škola v prírode. Určite to bola pre nich „škola života“. Možno niektorí prvýkrát bez mamy a otca nielen išli spať, ale vstávali, chystali si veci i plávali, orientovali sa v cudzom prostredí. Prežili to bez ujmy na zdraví a my sa tešíme, že majú veľa pekných zážitkov. Naším pedagógom patrí vďaka, že im tých rodičov nahradili.

Veľa zaujímavého a podnetného načerpali aj na exkurziách a výletoch. Navštívili významné miesta histórie – Trenčín, Bratislavu, Brezovú pod Bradlom, Banskú Štiavicu atď. Významnou exkurziou

bol výlet do Osvienčimu, hradený Obecným úradom v Hornom Srní.

Dôležitou súčasťou školského života je aj krúžková činnosť. Žiaci nadobúdajú rôzne zručnosti, prehlbujú si technické poznatky i umelecký talent. Svojimi výsledkami sa prezentovali na verejnosti, či už počas Školského vianočného alebo veľkonočného trhu, Dňa matiek, Trenčianskeho robotického dňa, na rôznych športových súťažiach apod.

Aj v materskej škole bola výchovno-vzdelávacia činnosť. Deťom pribudli na školskom dvore nové ihriskové prvky. Taktiež sa s p. učiteľkami vybrali za hranice našej obce: na Uhliská, do Trenčianskych Teplíc či do kasární v Nemšovej. Ich rozžiarené očka sú asi najväčším poďakovaním pre p. učiteľky, ale i pre všetkých priaznivcov, sponzorov, ktorí im prispeli k ich radosti nejakým spôsobom.

Veď deti sú naša budúcnosť. Mali by pre nás byť najväčším našim darom a pokladom. Nemalo by nám byť ani ľúto ani jednej minúty, ktorú im venujeme – zmysluplne a s láskou, ale zároveň i s prísnyim napomenutím a upozornením. A nielen v škole. Škola v obci, či už základná alebo materská, by mala centrom nielen svojou veľkosťou a „peknosťou“, ale centrom záujmu o jej neustále zvedľovanie a zvyšovanie úrovne vzdelania a vzdelávania.

Takže ďakujeme všetkým rodičom, priaznivcom, akýmkoľvek sponzorom, ktorí našej práci dôverujú a podporujú naše snaženie. Pedagogickým pracovníkom prajem príjemnú dovolenku a všetkým želám príjemné leto, aby sme sa stretli v septembri v plnom zdraví a plní elánu do ďalšej práce.

PaedDr. Helena Kramáriková
riaditeľka školy



Poslednýkrát

A je to tu. Posledný rok, posledný deň, posledné hodiny v NAŠEJ škole.

Deväť rokov nám ubehlo ako voda a nám nezostáva nič iné, ako sa rozlúčiť. Nielen s učiteľmi, spolužiakmi či s odretými lavicami. Musíme sa rozlúčiť s deviatimi rokmi plnými šťastia, radosti, ale i strachu a nezabudnuteľných zážitkov. Dnes už nepoviem: „Stretne sa o rok!“ Už sa len otáčame späť a tieto slová sa pomaly vytlačujú z našich myšlienok. Dnešným dňom ukončíme prvú veľkú kapitolu v našom živote. Už dávno nie sme tí malí vystrašení prváčikovia, ktorí sa nevedeli dočkať, kedy sa konečne naučia písmenko „a“, čítať a počítať. Dnes už to všetko vieme vďaka našim učiteľom. Sme pripravení a odhodlaní začať na stred-

ných školách novú etapu nášho života. Práve oni tu boli s nami od prvej triedy, viedli nás ročníkmi a pomáhali nám získavať nové vedomosti. Po našich prvých písmenkách prišli slová a po nich vety, ktorými sa snažíme vyjadriť našu veľkú vďaku za ich ešte väčšiu námahu. Stáli pri nás 9 rokov, povzbudzovali nás a pomáhali nám, keď sa nedarilo. Všetkým pani učiteľkám a pánovi učiteľovi patrí veľké ďakujem.

Pamätáme si, keď prišiel druhý stupeň a my sme sa cítili ako veľkí žiaci. Pribudli nám noví učitelia, nové predmety a povinnosti. Naučili sme sa opäť niečo nové. Napríklad to, ako posilať papieriky a nenápadne odpisovať od suseda. Nezabudneme na tie krátke prestávky, počas ktorých sme toho vyviedli viac než dosť, na tie nekonečné hodiny mate-

matiky a slovenčiny, na rozbité okno hribov z prírodopisného kabinetu, spadnuté tabule, stenu obhádzanú plastelínou, nekonečne veľa gumičiek po zemi, kocky, loptičky. Veľa nezabudnuteľných zážitkov máme z plaveckého či lyžiarskeho výcviku, skvelých výletov a náučných exkurzií. Veď to sú predsa obrovské maličkosti, na ktoré sa nedá zabudnúť. Vieme, že to s nami nebolo jednoduché. Boli sme nenápadní, možno niekedy až príliš potichu. Teraz však chceme vysloviť nahlas naše veľké ďakujeme všetkým: rodičom, učiteľom, pani učiteľkám zo škôlky, školníkom, kuchárkam, pani ekonómkam, pani upratovačkám, pánovi doktorovi Zavřelovi a pani sestričke. Ďakujeme za všetko a nikdy na vás nezabudneme.

Vaši Tichí partizáni z 9. A

Keď deti pomáhajú

Deň narcisov

15. apríla 2016 bola naša škola rozžiarená žltými narcismi. Opäť k nám prišli študenti trenčianskych stredných škôl a pripomenuli symboliku jedného z prvých jarných kvetov. Aj keď sa hovorilo o veľmi vážnej téme, školou sa niesla pozitívna atmosféra, o ktorú sa zaslúžila práva jedna z vycho-

vávateľiek s gitarou v ruke. Na podporu Ligy proti rakovine sa u nás v tento deň vyzbieralo 224 eur.

Deň Zeme

Aj tento deň má v školskom kalendári už niekoľko rokov svoje stabilné miesto. Niektorí sa tešia, niektorí sa hnevajú na

to, že musia upratovať odpadky po iných. Dúfame, že práve táto skúsenosť ich bude v budúcnosti viesť k tomu, že sa nebudú správať ako niektorí naši spoluobčania. Už len pohľad na „smetisko“ okolo zberných nádob pri pošte v deťoch vyvolával nepochopenie a odpor. Plasty, fľaše, trojkolka, ponožky či množstvo jednorazových plienok (!) naozaj nie sú deko-

ráciou, ktorú by sme chceli mať vedľa vlastného domu.

Už tradične sa však najviac „pokladov“ vyzbieralo na Športovej ulici pod novou záhradkárskou osadou. Plasty, fľaše, plné zaváraninové poháre, WC poklop, obkladačky, bicykel... plné vrecia odpadu. Niektoré tam odpočívajú už viac rokov, niektoré pribudli nedávno! Deti si veľmi dobre pamätali miesta, ktoré už vyčistili v predchádzajúcich rokoch. Množstvo odpadkov sa ukrývalo aj pod čerstvo pokosenou trávou. Aj tak sa dá – hlavne, že nevidno. Dobrý príklad sme však našim deťom určite nedali. Žiaci sa však nenechali zahanbiť a našu dedinu odbremenili o 25 vriec odpadu.

Projekt Tehlička

Počas pôstneho obdobia sme sa zapojili do pôstnej zbierky Tehlička, organizovanej saleziánskou organizáciou SAVIO. Tento rok bola zbierka určená na podporu saleziánskych centier v Sýrii – v Damasku, Aleppe a Krafoune, kde poskytujú materiálnu, potravinovú a lekársku pomoc 400 rodinám a pripravujú vzdelávacie a voľnočasové aktivity pre denne prichádzajúcich 2 000 detí a mladých.

Spolupatričnosť k trpiacim obyvateľom Sýrie vyjadrili naši

žiaci kúpou papierových tehličiek, ktoré potom lepili na svoje triedne plagáty. Predajom svojich výrobkov sa k nim pridal aj krúžok šikovných rúk a spolu sme vyzbierali 400 eur.

Všetkým, ktorí na Tehličku prispeli, veľmi pekne ďakujeme.

Deň matiek

Prvá májová nedeľa patrila už tradične našim mamám. Vo vynovenej veľkej sále kultúrneho domu sa zišiel rekordný počet divákov. Nečudo, veď len účinkujúcich detí bolo 154. A bolo sa na čo pozeráť. Hneď v úvode sálu roztľieskali tancujúci škôlkari a prváci. Nedali sa však zahanbiť ani starší žiaci, a tak sa na pódiu spievalo, hralo, tancovalo, recitovalo i ďakovalo. Ako posledný už tradične vystúpili deviatci, ktorí okrem scénok zaspievali pieseň pre mamy a vo svojom príhovore poďakovali všetkým tým, ktorí im v ich doterajšom živote pomáhali – rodičom, starým rodičom, učiteľom. A keďže tento deň patril najmä mamám, na záver ich obdarili ružami a vlastnoručne vyrobenými darčekom od krúžku šikovných rúk.

Eva Šumichrastová



Škola v prírode

V máji sme spolu s tretiakmi strávili dobrodružný týždeň v škole v prírode. Hotel František sa nachádzal na Čertove v obci Lazy pod Makytou, kam nás viezla naša obľúbená „srňanská ponorka“. Skvelý týždeň sa mohol začať.

Pondelok bol veľmi náročný deň. Ranná rozcvička s našou super zdravotníčkou Veronikou všetkých prebrala. Stratenú energiu sme dobili na raňajkách so švédskymi stolmi. Čakala nás túra na Kohútku. Bola namáhavá, ale zvládli sme to. Hore sme sa pofotili s drevenými úlmi a nakúpili pohľadnice. Z rozhľadne sme videli až do Čiech. Všade navôkol bola krásna príroda. Cestou späť nás pobavili tenisky na elektrickom drôte.

V hoteli nás čakal výborný obed a krátky odpočinok. Potom sme sa rozdelili – niektorí písali pohľadnice, iní plávali v hotelovom bazéne. Tento deň sme ukončili diskotekou.

Ďalším zaujímavým dňom bola streda. Navštívili sme Dujkov mlyn v Dohňanoch. Sprievodkyňa nám ukázala starú sýpku, náradie, fotografie, plány aj listy vlastníctva. Tiež povedala, že mlyn by mohol fungovať aj dnes, ale bol by veľmi hlučný. V Púchove sme si pozreli divadlo, fontánu a nakúpili suveníry. Na večer sme

si mali pripraviť veselé scénky pre pani učiteľky.

Vo štvrtok sme mali orientačný beh a plaveckú olympiádu. Plnili sme rôzne úlohy, ktoré preverili naše vedomosti o prírode, záchrane človeka, orientácii a odhade vzdialeností. Potom sme si spolu zahráli futbal a opekali sme. Večer sme mali karneval. Najviac sa nám páčila Pipi dlhá pančucha a nevesta. Spomínať budeme aj na súťaž Super Boy, Super Girl, upratovanie izieb, tajných agentov, získavanie bodov, na najväčšiu „otravu“ učenie v prírode, maľovanie vlajok a super náladu.

V piatok sa vyhodnotili súťaže, bodovanie izieb a slušného správania. A išli sme domov.

Školu v prírode nám budú pripomínať slniečkárske tričká, ktoré sme dostali a vlastnoručne pomalovali. Ďakujeme pani učiteľkám, že nás tam zobrali a mali s nami celý týždeň dosť trpezlivosti. Radi by sme si to niekedy zopakovali.

Žiaci 4. A



Villa Zerna 2016

V minulom roku na jeseň literárny klub PoeMa spolu s Obecnou knižnicou v Hornom Srní a Obecným úradom v Hornom Srní vyhlásili tretí ročník literárnej súťaže Villa Zerna. Súťažilo sa v dvoch hlavných kategóriách – v poézii a próze, pričom téma súťaže bola ľubovoľná.

Ako aj v predchádzajúcich ročníkoch, aj tento rok autori zaslali do súťaže pomerne veľa prác a porota sa naozaj nenudila. Môžeme s potešením skonštatovať, že úroveň zasielaných prác

z roka na rok stúpa a bolo naozaj veľmi ťažké vybrať najlepšie práce. Porota nakoniec ocenila 42 autorov.

Najvyššie ocenenie Cenu starostu obce získala za poéziu p. Eva Očkayová

z Martina. Vyhodnotenie súťaže sa uskutočnilo vo veľkej sále Kultúrneho domu v Hornom Srní dňa 7. mája 2016. Na tejto slávnostnej udalosti sa zúčastnilo 26 ocenených súťažiacich. Okrem nich sa na akcii zúčastnili aj členovia spriatelnených literárnych klubov z Dubnice nad Váhom, Trenčína, Púchova, Topoľčian a Levíc. Cenu starostu obce slávnostne odovzdala p. Jarka Pavlačková.

O sprievodný program sa postarali pedagógovia zo ZUŠ v Nemšovej: Mgr. Anna Haliaková, PhD., Mgr. Lucia Ondrušíková, DiS. art., p. Eva Sýkorová, DiS. art. a p. Gabriela Mutálová. Pod ich vedením vystúpili mladí hudobníci: Ivanka Kebísková, Veronika Papierniková, Damián Lipták a Lenka Štefánková, tanečnice: Eliška Štefánková a Bibiana Zubová a zaspievala Veronika Gažiová.

Pani Dáška Illyová z Centra voľného času Včielka v Púchove, víťazka viacerých súťaží v prednese poézie a prózy, zarecitovala básň o srňanských škriatkoch. Sprievodnou akciou bola výstava výtvarných prác detí z Horného Srnia, ktoré navštevujú výtvarný odbor na ZUŠ v Nemšovej. Celá akcia sa niesla v príjemnej a priateľskej atmosfére. Na záver by sme sa chceli touto cestou poďakovať všetkým, ktorí prispeli k úspešnému priebehu 3. ročníka našej literárnej súťaže. Predovšetkým veľká vďaka patrí odbornej porote, ktorú aj tento rok tvorili: spisovateľka Mgr. Monika Pálušová, publicistka RNDr. Nadežda Kočíšová, básnik, člen generácie nula Mgr. Peter Papšo, PhD., a ku ktorej pribudla pani Mgr. Eva Hančáková. Ďalej by sme sa chceli poďakovať Obecnému zastupiteľstvu v Hornom Srní, predovšetkým poslancom Ing. Jaroslavovi Papiernikovi, Jarke Pavlačkovej a pánu starostovi Jozefovi Húserkovi za ich podporu, vďaka ktorej vznikol už tretí zborník ocenených prác Villa Zerna. Cenami do súťaže prispeli: p. Ing. Daniela Sádovská, ktorá do súťaže venovala krásne šúpolienky, spoločnosť BRICOL, s. r. o., a pán Juraj Chlebana. Sme radi, že sme aj touto cestou mohli odprezentovať kultúrny život v našej obci a už teraz sa tešíme na nasledujúci – štvrtý ročník.

Anna Prnová

Zdolaj Srnský vrch 2016

Dňa 1. mája 2016 sa uskutočnil druhý ročník športovo-spoločenského podujatia Zdolaj Srnský vrch. Počasie bolo ukázkové a prišlo nielen súťažiacim, ale aj tým, ktorí sa rozhodli absolvovať príjemnú prechádzku.

Štartovalo sa pri kultúrnom dome od 9.30 do 12.00. Cieľ všetkých tratí bol na Cyklozrube v Rajkovci. Pre peších bola pripravená 9-kilometrová trať, ktorá prechádzala cez Srnský vrch a najvyšší bod mala na Rokytke. Možno ju charakterizovať ako beh v horskom teréne. Turisti mohli taktiež vyraziť na 15-kilometrovú trať, ktorá bola po Rokytke zhodná s 9-kilometrovou, no pokračovala ďalej na Grófovú, kde bol najvyšší bod tejto trate. Milovníci prírody mohli v pohodovom tempe obdivovať krásy Bielych Karpát, pozrieť si veľkú lúku na hrebeni pohoria, ktorá sa volá Grófová a pozná ju iba málo občanov našej obce.

Cyklisti súťažili na trati 15-kilometrovej horskej časovky, ktorej najvyšší bod bol na Rokytke. Hoci bola dlhšia ako vlani, profilom bola menej náročná, čo väčšina súťažiacich ocenila. Cyklisti taktiež súťažili na trati 5-kilometrovej

rovinatej časovky.

Celkovo odštartovalo na jednotlivé trate 240 súťažiacich. No bolo pomerne veľa takých, ktorí absolvovali trate bez súťažného lístka. Celkový počet účastníkov bol teda vyšší ako 240 registrovaných. Súťažilo sa v 29 kategóriách. Každý od malých detí po seniorov si mohol nájsť tú svoju.

Po 14.00 boli vyhlásení víťazi jednotlivých kategórií. Môžeme však povedať, že zvíťazili všetci, ktorí sa zúčastnili, pretože strávili deň pohybom v našej krásnej prírode. Najviac ma bolí nízka účasť v kategórii rodičia a deti do 15 rokov. Veď stačí letmý pohľad na naše deti a vidíme, koľko z nich má nadváhu alebo dokonca trpia ťažkou obezitou. Je na nás všetkých pokúsiť sa o zmenu, aby športoviská v obci nezývali prázdnotou.

Na záver chcem poďakovať sponzorom, vďaka ktorým mohli byť víťazi odmenení hodnotnými cenami. Podujatie podporili: Obec Horné Srnie, Urbariát Horné Srnie, Cemmac, a. s., Horné Srnie, UP Steel, s. r. o., Horné Srnie, Cyklozrub Peter Chlebana.

Ing. Pavol Húserka

Najlepšie časy		
horské cyklo	Milan Zvonek	0:36:00
cestné cyklo	Matúš Kramárik	0:07:32
chodci	Jozef Špirka, Miroslav Susedka	obaja 0:49:16



Spoločenská kronika

Manželstvo uzatvorili



16.4.2016 Martin Bahno a Klára Rachlerová obaja z Horného Srnia

30.4.2016 Ondrej Trepák z Trenčína a Ľubica Špirková z Horného Srnia

13.5.2016 Matej Beňo a Mária Hajdáková obaja z Horného Srnia

27.5.2016 Marek Štefánek a Iveta Michalcová obaja z Horného Srnia

28.5.2016 Peter Breznický z Horného Srnia a Veronika Čerňanová z Dubnice nad Váhom

18.6.2016 Štefan Horný a Simona Králiková obaja z Horného Srnia

24.6.2016 Peter Kudlík z Nemšovej a Martina Mynárová z Horného Srnia

Naši noví občania



30.12.2015 Tomáš Štaffen
15.4.2016 Nikola Červenková
24.5.2016 Matúš Savka
31.5.2016 Adam Kebísek

Navždy sme sa rozlúčili



13.5.2016 Pavlína Vandžalová
5.6.2016 Anna Kebísková

Svoje články alebo námety posielajte na adresu lipovec@hornesrnie.sk